

ПАПЕРОВИК

Газета ПАТ «МАЛИНСЬКА ПАПЕРОВА ФАБРИКА-ВАЙДМАНН»

Новини місяця: найважливіше із засідань Правління та Профкому

Цього місяця відбулося засідання Правління, про рішення, ухвалені на ньому, а також на річних Загальних зборах акціонерів та Наглядній раді товариства (про них ми згадували у попередньому випуску газети) розповідав заступник голови правління Андрій Костюченко під час засідання Профспілкового комітету наприкінці травня.

Найбільше уваги членів Профкому з-поміж семи питань, які розглядало Правління, отримали два — про організаційні зміни та про підвищення оплати праці. Перше з них передбачає реорганізацію цехів №3 і №5 Виробничого центру в один цех із виробництва паперу, який очолить заступник директора Виробничого центру Сергій Головатчик.

Друге питання було винесене в окремий пункт порядку денного засідання Профкому. Згідно із рішенням виконавчого органа, оплата праці штатних працівників товариства з 1 травня стала вищою на 25%. Значне підвищення головним чином зумовлене девальвацією гривні та інфляцією.

Розказав Андрій Андрійович і про затвердження нової редакції Політики у сфері якості, екології, гігієни та безпеки праці, а також про надання благодійної допомоги малинській лікарні, для фізіотерапевтичного відділення якої буде придбано багатофункціональний лазерний медичний апарат вартістю понад 23 тисячі гривень.

Далі на порядку денному засідання Профкому стояли такі питання, як спецодяг (резюме: спецодяг — власність товариства, після списання він підлягає утилізації), придбання спортінвентаря (закуплено новий пересувний тенісний стіл, старіший буде встановлено у цеху №5), надання матеріальної допомоги працівникам і пенсіонерам товариства, прийняття нових членів до первинної профспілкової організації ПАТ «ВАЙДМАНН-МПФ» тощо.

Форум із Президентом

Голова правління ПАТ «ВАЙДМАНН-МПФ» Андрій Панченко взяв участь у роботі форуму «Президент і бізнес: відвертий діалог», співорганізатором якого виступила Європейська Бізнес Асоціація (наше товариство — один з її членів). Захід тривав півтори години і був присвячений таким темам, як боротьба з корупцією, очищення суддівської системи, недоліки податкової сфери тощо.

Відбулося перше засідання Кайдзен-комісії

Наприкінці травня в навчальній кімнаті цеху №6, де нещодавно стартував пілотний проект із запровадження Кайдзен, відбулося перше засідання однойменної комісії. Її члени (Богдан Залітайло, Ліана Малікова, Павло Копило, Василь Мойсієнко, Володимир Дергунов та керівник підрозділу Олександр Ковальчук) розглянули пропозиції, спрямовані на покращення різних аспектів діяльності цеху: одні з них передбачали вдосконалення технологічних процесів, інші — поліпшення умов праці або ж економію ресурсів.

Кожна пропозиція оцінювалася комплексно — бо ж до комісії увійшли різнопланові фахівці: технологи, механіки, електрики тощо, які добре знають специфіку роботи обладнання та організації виробничих процесів. За рішенням комісії, з-поміж семи наданих пропозицій три потребують додаткового вивчення (їхні автори вже зараз гарантовано отримають винагороду — по 5% від мінімальної зарплати), одна — прийнята (О. Павленко, котрий її подав, отримає винагороду у розмірі 17% від мінімальної зарплати, бо

пропозиція сприятиме покращенню одразу чотирьох показників), а три — відхилено з різних причин.

Перші кроки зроблено — і це важливо, адже реалізація ідей, які ініціативні працівники подали сьогодні, вже завтра принесе цілому підприємству.

Паперовиків запросили на свято до дитсадка...

У ДНЗ №8 «Ялинка» відбулися урочисте свято, приурочене до закінчення навчального року та посвяти у дошкільнята наймолодших вихованців. Відзначити цю подію керівництво закладу запросило почесних гостей-меценатів, які підтримували ДНЗ протягом року, з-поміж них були і представники фабрики. Як завжди — з подарунками. Цього разу товариство придбало для дитсадка добірку книжок на суму близько 1300 гривень.

Урочистості відбувалися на подвір'ї садочка — умістити всіх вихованців, батьків та запрошених жодне приміщення закладу було б не в змозі. У більшості номерів брало участь близько сотні дітей. Співали і танцювали усі — і випускники, і найменші дітки, яких того дня посвячували у дошкільнята. Вручати їм символічні медалі керівник закладу Світлана Теремта доручила менеджеру з адміністративної діяльності товариства Марині Саченко та начальнику відділу закупок Тетяні Литвинчук.

...а «Свято обдарованості» відбулося

Наприкінці чергового навчального року відділ освіти Малинської райдержадміністрації організував «Свято обдарованості», на якому відбулося вшанування талановитих і працьовитих школярів — призерів і учасників обласних олімпіад, конкурсів та турнірів, а також їхніх наставників.

Цьогоріч наш район за кількістю здобутих відзнак (22 дипломи) посів 14-те місце (з-поміж 23). А це — немало, бо ж за кількістю дітей він третій, тільки не спочатку, а з кінця, — сказав начальник відділу освіти Віталій Коробейник, який відкривав свято. Він подякував дітям за старанність, а також керівництву нашого товариства, яке відгукнулося на прохання освітян і надало благодійну допомогу для проведення заходу.

Лікарняна каса вкотре подорожчала

На адресу підприємства надійшов лист від виконавчої дирекції благодійної організації «Лікарняна каса Житомирської області», у якому повідомляється, що «у зв'язку зі значним зростанням вартості ліків і виробів медичного призначення (понад 70%), збільшенням витрат на обстеження членів ЛК, враховуючи Положення «Про членство в ЛК» (розмір внеску має складати 3% від мінімальної зарплати з урахуванням індексації)», із 1 червня 2015 року встановлено такі розміри благодійних щомісячних пожертвувань:

- для дорослого населення — 40 гривень;
- для студентів до 23 років — 20 гривень;
- для дітей до 18 років (незалежно від кількості, за умови членства одного з батьків) — 15 гривень.

Розмір вступного внеску лишився незмінним і становить 3 гривні.

Нагадаємо, що користуватися приві-

лями «Лікарняної каси» нові члени зможуть через три місяці після вступу до організації та сплати вступного і трьох щомісячних добровільних пожертвувань. А от немовлята, яким не виповнилося одного місяця, набувають членства в організації одразу, як тільки їхні батьки вносять на рахунок організації платіж за три місяці.

Втім, «Лікарняна каса» оплачує не всі витрати на лікування та обстеження своїх членів. Серед хвороб, лікування яких членство не покриє — ГРВІ, грип, туберкульоз, стоматологічні захворювання (окрім станів, які потребують стаціонарного лікування), хронічні хвороби не в стадії загострення, грибок і венеричні захворювання, виробничі травми та професійні захворювання, глаукома (консервативне лікування), вади рефракції, психічні захворювання, травми, опіки чи отруєння, отримані у результаті військових дій, народних заворушень, страйків та ін. Не передбачене забезпечення членів організації цукрознижуючими препаратами, засобами для гемодіалізу, протезами, імплантатами, стентами, дезінфікуючими засо-

бами (крім кутасепту для обробки операційного поля) тощо.

Також самостійно доведеться платити за низку дорогих діагностичних процедур — аналізи для визначення токсоплазмозу, цитомегаловірусу, хламідіозу, герпесу, рівня статевих гормонів та ін. Як і раніше, «Лікарняна каса» компенсує частину витрат для обстеження методами КТ (100 грн) і МРТ (150 грн) за одну зону (незалежно від місця проведення обстеження). Якщо ж вам доведеться проходити обстеження чи лікування за межами області, будьте готові до того, що розмір відшкодування витрат не перевищить двох тисяч гривень протягом року.

Потрапивши в стаціонар, член організації може отримати лікування на суму, яка не більша ніж 25 річних добровільних пожертвувань. Причому пологи та планові хірургічні втручання можливі за рахунок «Лікарняної каси» за двох умов: якщо людина перебуває в організації не менше року або ж внесла авансом річний внесок (при цьому вона зможе отримати допомогу через три місяці).

Повернення з війни, яка триває

Сергій Сивко, працівник електроцеху, був мобілізований на початку березня 2014 року. Проходив службу як рядовий-гранатометник у складі третьої роти першого батальйону Новоград-Волинської 30-ї окремої механізованої бригади.

— Починалося все із 10-денних зборів. Коли вони добігали кінця, нас зібрали на плацу і сказали, що додому не відпустять, оскільки вийшов наказ в. о. Президента про часткову мобілізацію, — розказав чоловік.

Протягом двох тижнів у новоград-волинській «учебці» мобілізовані піхотинці вчилися рити окопи, стріляти та кидати гранати. Потім опинилися на Миколаївщині, затим — на Херсонщині, за 30 км від м. Чаплинка та за півтора кілометри до новоствореного кордону з Кримом. Там протягом шести місяців солдати вартували межу між окупованим півостровом і материковою Україною, відточували бойові навички та проймалися командним духом: за проступки одного відповідав весь взвод.

— Нас вчили: коли кидаєш гранату, маєш голосно крикнути: «Кидаю гранату!» і простежити, щоб ближче двох метрів ніхто не стояв (бо може оглушити), а коли вистрілюєш гранату із РПГ (ручного переносного гранатомету), ззаду не має нікого бути навіть за чотири метри (бо під час вистрілу відбувається вихлоп полум'я), — розказав Сергій Анатолійович. — Загальна вага обладунків гранатометника — понад 15 кг. Інколи з усім цим треба не лише ходити, а й бігати, звісно, якщо жити хочеш. Дякуючи нашому ротному, 30-річному офіцеру Артему Помазу, бронезилетом і каскою були забезпечені усі бійці, самі нічого не купували.

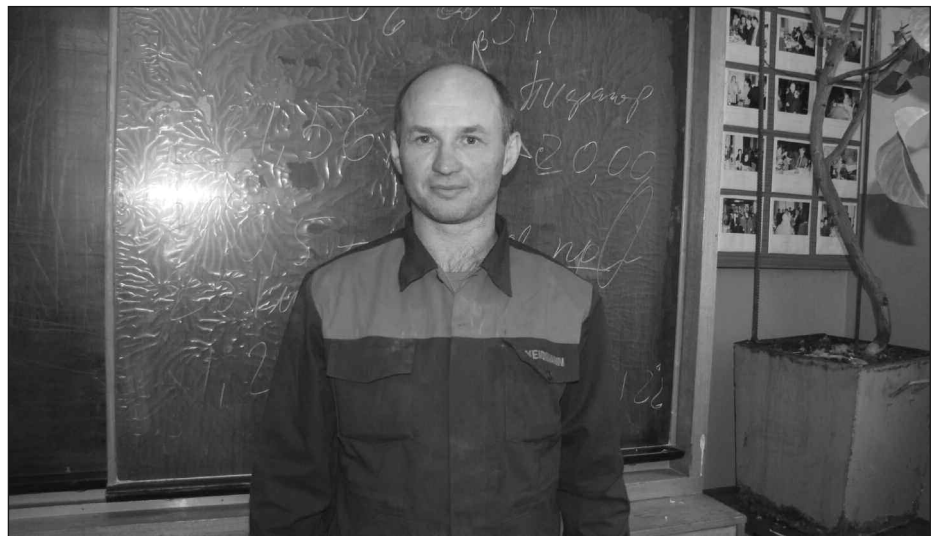
Тоді більше ніж присутність російських військ у Криму солдатів дратувала невизначеність — ніхто достеменно не знав, коли вони повернуться додому. Спочатку чекали президентських виборів, під час яких передбачалися заворушення, а потім почала загострюватися ситуація на Сході — всі розуміли, що дім побачать нескоро. У ці дні наших військових підтримували волонтери, які ледь не щодня приїздили з гостинцями, а, бувало, і з концертами, та священники.

— А наприкінці липня нас почали переправляти на Схід. Втім, раніше за військових до ДНРівців добігли чутки про те, що наступають ледь не елітні війська спецназу. Чутки, правду кажучи, дуже перебільшені, — усміхається співрозмовник та продовжує. — Їхали ми на БМП, котрі на час служби стали не лише засобами пересування, бойовими машинами, а й домівками. Ночували біля машин — командири одразу попередили, двадцятьо одного не чекають, хто відстане буде добиратися пішки. Така перспектива не надто гріла — ніхто не хотів опинитися на самоті на оточеній сепаратистами території, тим

більше — у військовій формі, тому не шукали м'яких місць, а спали де спинялися, — розказав чоловік. — Дісталися до бази поблизу с. Сонячне, що неподалік від Донецька. Поки стояли, виїздили на розвідку й охорону, а потім відділення нашого батальйону роз'їхалися на різні позиції. Проїздили село за селом. Я, як найнижчий, їхав всередині БМП. Щоправда, до першого обстрілу — тоді треба було помагати товаришам.

Наприкінці липня 30-та бригада брала участь у боях за Саур-Могили, що поблизу кордону Донецької області з Луганською та

даючи ворога. Це дуже втомлювало — бо ж маєш придивлятися до найменшої деталі і прислухатися до ледь чутних звуків упродовж кількох годин. Тому кожну вільну годину присвячував сну. Саме відпочивав, як почув крики — зрозумів, що прийшли непрохані гості. Це вже не вперше, тож я вдягнувся за дві хвилини і почав відстрілюватися разом з усіма. Перший півторагодинний обстріл ми відбили, далі сержант розкидав нас по позиціях, я був за рогом найближчого до річки будинку. І тут нас почали обстрілювати із мінометів.

Росією. На той час українські військові вже близько місяця намагалися відбити укріплений терористами курган, багато солдатів було поранено і вбито. Побував там і Сергій Сивко. Після того відбився від своїх — охороняв українські «Гради», з якими потрапив до Степанівки. Звідти чудом вибрався і опинився на базі в с. Сонячному, а потім — у Запорізькій області. Коли дістався свого взводу, з командиром було лише п'ятеро людей. Далі мав два тижні перепочинку вдома, за які запасся необхідними медикаментами і речами, і повернувся на службу, до Миколаєва. Звідти потрапив у Запорізьку область, в Новобогданівку. А під новий рік отримав відпустку. Мав право на неї раніше, ще на Херсонщині, але поступився чергою товаришу, якому треба була термінова операція. Після повернення Сергія Сивка разом із іншими військовими відправили на Донеччину. Довго в одному місці не затримувалися, виїздили в дозор і розвідку. На одній із баз, де були більше тижня, українських військових обстріляли — хтось із місцевих навів. Останнім пунктом служби малинчанина стало селище Луганське, за 15 км від Дебальцевого, — де він лишився до 1 березня.

А коли Сергій вже рахував дні до повернення додому — бо ж майже рік минув із часу мобілізації, його було поранено:

— Часто доводилося чергувати, вигля-

Раптом я відчув сильний біль у носі, не гострий, як, розповідали, буває при пораненні, однак досить сильний. Товариш спитав: «У чім річ?», кажу: «Нога чогось боліти стала». А він мені: «Може, ти поранений, глянь» — я торкнувся рукою, а там — кров. Таки поранило рикошетом...

Пам'ятаю, найбільше переживав, аби не зачепило вену. Коли звільнили ногу від одягу, — побачив: кров із рани не пульсує, значить, пощастило, вена ціла. Далі мені стало гірше, почало кидати в жар, став непритомніти.

Знеболювального не кололи — лікарі радять терпіти, бо коли біль відпускає, людина почувається вільніше, може необережно ворушити кінцівкою, і осколок зрушить. Сержант подзвонив взводному — і за 10 хвилин по мене прибула машина, а от ще два дні тому техніка до нас під'їхати не могла. Мені дуже пощастило, вчасно потрапив у руки лікарів. В Артемівську зробили знімок і обробили рану. Виявилось, осколок один, але сидить глибоко, десь на сантиметр від кістки. Його діставали під місцевим наркозом — процедура, скажу, доволі неприємна. Однієї дози знеболювання було мало, кололи двічі. Першу допомогу надали, а далі треба було їхати у госпіталь для військових — бо це була цивільна лікарня.

Продовження на стор.4.

Повернення з війни, яка триває

Продовження. Початок на стор.3.

Хлопці казали, що найкращий — харківський. Тож коли наступного дня туди забірали двох із моєї палати, я теж попросився. Сказали: «Лежачих не беремо. Витримаєш сидючи чотири години — їдь». Я погодився, переживав, щоб зараження не було.

Їхали ми на автобусі «Ікарус» 1960-го року, через те дорога забрала не чотири, а цілих сім годин. Не знаю, як витримає, адже і сидіти нормально не міг, бо поранений був у центральну частину стегна. У госпіталі мені зробили необхідні аналізи, вставили довгий дренаж, який майже повністю сховався в рані, — її, до речі, зашили аж у Житомирі. У Харкові я пробув лише тиждень, бо коли почався новий наплив поранених, нас почали відправляти у різні госпіталі, мені сказали — їдь у Житомир. Посадили на експрес до Києва (місця там — тільки сидячі), добре, що позичили костюми і хлопці, які могли нормально пересуватися, допомогли. За п'ять годин дістався до Києва. Повинен був того ж дня стати на облік у Житомирі. У Харкові запевняли, що хтось неодмінно допоможе добратися до Жито-

мира, та в Києві хлопці роз'їхалися хто куди, і з вокзалу до маршрутки добирався вже сам, мусив брати таксі. А звідти — ще 2,5 години їзди (дуже здивувався, що водій маршрутки грошей із мене не взяв). Дорогою подзвонив до житомирського військового госпіталю (випросив лише номер телефону, адресу харків'яни не дали) і попросив забрати мене з обласного автовокзалу. Вони відповіли, що не мають бензину. Сказали добиратися до обласної лікарні, а звідти вони мене можуть забрати (пізніше виявилось, що госпіталь і лікарня розташовані поруч). Тож до облікарні їхав сам, на автобусі і з милицями. За день вимучився добряче. Подумав: от воно як виходить, коли мобілізували — бензин, щоб завезти в частину, знайшовся, а як поранили — то нікому ти не треба.

Мені ще пощастило, що отримав поранення під кінець служби. Тим, хто не відслужив рік, було гірше, їх трохи підліковували і відправляли назад. Написали лікарі «придатний» — мусиш служити. Твоє самопочуття нікого не обходить.

У госпіталі я лікувався до 20 березня,

потім було ще два тижні реабілітації вдома — доки рана не затягнулася. Перед тим як із госпіталю у Малин їхати, відвозив документи у Новоград-Волинський. У військовій частині мені настійливо рекомендували звільнитися, проте я наполягав на своєму — не звільнятимуся, доки не долікуюся. Пригрозив судом — тоді мене почули.

А після реабілітації почалася нескінченна їзда у Житомир і Новоград-Волинський. Аби отримати посвідчення учасника бойових дій, яке дає можливість користуватися пільгами, з поміж яких — безплатне лікування у військових госпіталях, пройшов усі кола паперової бюрократії. Витратив на проїзд більше двох з половиною тисяч гривень і купу нервів, зате довів справу до кінця. Не всі витримують таку процедуру — багато хто зупиняється на півдорозі...

Хотілося б поставити крапку в цій історії і почати нову — про мирне життя у мирній країні. Проте, на жаль, зробити цього ми не можемо — попри дипломатичні домовленості на найвищому рівні неоголошена війна в Україні і досі триває.

Малі та капосні кліщі виходять на полювання

Прийшло тепло — і назустріч йому потягнулося все живе: ніжні конвалії, пишні півонії, різнобарвні ірисы, жовті голівки кульбаб, і трави, що в них, здається, потонутти можна. За спогляданням такої краси забуваєш про все на світі. Хтозна, може, в цей самий момент на вас, так само як на Беллу Свон у «Сутінках», чатує справжнісінький хижак — вампір, небезпечний, мов сам Едвард Каллен. Щоправда, не такий привабливий... На жаль. І на відміну від вампіра екранного, аж ніяк не благородний, а доволі капосний. І ім'я йому — кліщ. Ось так: комусь (себто Беллі) — красунчик Едвард, а комусь (себто нам із вами) — кліщі. Сувора проза життя, яка псує всю романтику.

Втім, поборотися із малими кровопивцями можна. І навіть треба, адже вони хоч і дрібні (принаймні, коли присмокталися, бо за кілька днів пиття вашої крові самиця збільшується ледь не у 150 разів), та шкоду приносять велику.

Зазвичай одразу людина не відчуває, що на ній кліщ, бо він зі своєю слиною вводить в ранку анестезуючу речовину. І лише за кілька

годин (а подекуди — і днів) з'являється свербіння і біль.

Звичайно, від втрати крові ви не помрете, однак можете захворіти на одну з небезпечних хвороб, які часто переносять кліщі: енцефаліт (гостре інфекційне вірусне захворювання з переважним ураженням центральної нервової системи, яке може привести до інвалідності, а в окремих випадках — аж до смерті) та бореліоз, або ж хвороба Лайма (інфекційна хвороба, що вражає шкіру, опорно-руховий апарат, нервову систему та серце).

То що ж робити, якщо ви стали жертвою кліща? Щонайперше звернутися до лікаря-хірурга чи травматолога — саме вони рятують пацієнтів поліклініки від кровопивць. Дуже важливо дістати кліща цілим — аби він, помираючи, не відригнув у ранку все, що висмоктав. Пам'ятайте: збудник може бути у невеличкій кількості слини шкідника, тому краще не експериментувати. Коли ж кліщ настиг вас за межами населеного пункту і ви лишилися з ним сам-на-сам, доведеться діяти самостійно.

Скористайтеся пінцетом, ниткою, або ж серветкою, аби підчепити його якомога

ближче до шкіри. Повільно викручуючи, витягуйте кліща. Якщо він розірвався, продезинфікованою голкою дістаньте з ранки усі частини. Обробіть рану йодом, спиртом або ж одеколоном.

Аби переконатися, що кліщ не був переносником збудників хвороб, його можна зберегти і здати на дослідження до Малинського міжрайонного управління Головного управління Держсанепідслужби у Житомирській області (вул. П.Тараскіна, 21). Також варто бути уважним до свого самопочуття упродовж двох тижнів після укусу: у разі підвищення температури, нудоти, болях у м'язах шії, спини і кінцівок, появи еритеми (почервоніння) у місці укусу зверніться до лікаря.

Аби уникнути зустрічі з кліщем і пов'язаних із цим клопотів, подбайте про захист заздалегідь. Вирушаючи на природу, вдягайте закритий одяг та використовуйте засоби, які відлякують комах. А повернувшись додому, огляньте себе та близьких, одяг — виперіть і випрасуйте. Також зверніть увагу на букет, принесений із прогулянки — за яскравими пелюстками може ховатися непроханий гість.

«ПАПЕРОВИК» — газета ПАТ «МАЛИНСЬКА ПАПЕРОВА ФАБРИКА-ВАЙДМАНН».
Засновник і видавець — ПАТ «МАЛИНСЬКА ПАПЕРОВА ФАБРИКА-ВАЙДМАНН».

Свідоцтво про реєстрацію серії ЖТ №94/471ПР від 17.02.2011.
Адреса видавця та редакції: 11602, м. Малин, вул. Приходька, 66.
Телефони: 6-72-53, 6-72-69, 6-72-22. Е-mail: info.wmpm@wicor.com
Газету набрано і зверстано у редакційному комп'ютерному центрі. Надруковано в друкарні «Віол-друк», м. Київ, пр. Перемоги, 21, оф. 163.
Виходить не рідше одного разу на місяць. Розповсюджується безкоштовно. Наклад 2000 екземплярів.

Редактор ГОРДІН О. І.

Матеріали, надруковані в газеті «ПАПЕРОВИК», не можуть бути відтворені в будь-якій формі без письмового дозволу видавця.
Відповідальність за достовірність публікації несуть автори. Редакція не листується з читачами. Редакція може не поділяти точку зору автора. Рукописи не повертаються і не рецензуються. Редакція залишає за собою право редагувати матеріали. При використанні наших публікацій посилення на газету — обов'язкове.

© «ПАПЕРОВИК».